

ENTER

择天记

ท้า
ลิขิต

๕

พลีก
ไซตชะต

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKS
STONE
PUBLISHING

阅文集团
CHINA LITERATURE

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ตอนนี้เราพอจะจำแนกได้บ้างแล้วว่าในโลกของ 'ทำลิตพลิกโซคชะตา' ประกอบด้วยสิ่งมีชีวิตทรงภูมิปัญญาเผ่าต่างๆ ได้แก่ เผ่ามนุษย์ เผ่ามาร (และมนุษย์มาร) เผ่ามังกร เผ่าปีศาจ และอาจจะมีเผ่าอื่นๆ อีกที่ยังไม่ได้รับการกล่าวถึง เผ่ามนุษย์ไม่ต้องพูดถึง เผ่ามารมีหลายคนแล้ว เผ่ามังกรก็ออกโรงบ่อย ขณะที่เผ่าปีศาจเพิ่งจะโผล่มาแค่ครั้งเดียวในเล่มแรก หลังจากนั้นก็มาแต่ชื่อโดยตลอด

แต่ในเล่มนี้แหละที่เราจะได้เจอกับเผ่าปีศาจตัวเป็นๆ มากมาย ซึ่งนั่นหมายความว่าตั้งแต่เล่มห้าเป็นต้นไปเรื่องราวจะเริ่มเข้มข้น เข้าสู่การต่อสู้ 'ที่แท้จริง' กันแล้ว สำคัญที่สุดก็คือนางเอกค่าตัวแพงของเรา ในที่สุดก็ได้มีชิ้นเสียดี!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์นิวส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่ายๆ เพียงแค่ว่าอยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การันตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ที่เคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้กล่าวไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรก์นักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์นิวส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

หากเจ้าไม่ยอมกับหัว
ผู้ใดจะสวมมงกุฎให้ได้

ตอนที่ 227

ฟังมองสรรพสิ่งเป็นเช่นนี้แล* (ตอนต้น)

ยืนอยู่หน้าศิลาจารึกหักขาด เงินฉางเชิงกลับไม่ได้คิดเกี่ยวกับมัน และได้พยายามค้นหาเรื่องเล่าตำนานที่เกิดขึ้นหลายปีก่อนจากหนังสือตำรามากมายที่เคยอ่าน แต่กำลังคิดถึงปัญหาของตัวเอง

เขารู้ว่าไม่ใช่ผู้บำเพ็ญเพียรทุกคนจะสามารถเห็นศิลาจารึกหักขาดที่อยู่เบื้องหน้าตน

ฉะนั้นเขาจึงอยากรู้มากกว่าการได้เห็นศิลาจารึกหักขาดมีความหมายอะไรกับตนเอง

บางคนในจิตใจก็คิดเช่นเดียวกัน เหมือนที่จักรพรรดินิศักดิ์สิทธิ์พูดกับโม่อวี่ที่หอกลั่น การที่เขาชมศิลาจารึกที่สุสานส่วนหน้าหมดภายในวันเดียวได้แสดงว่ามันต้องมีปัญหาอะไรบางอย่างจริงๆ เขาเห็นและเข้าใจภาพอักษรบนศิลาจารึกเหล่านั้น แต่กลับไม่ได้รับข้อมูลอย่างที่ควรจะเป็น แน่نونว่าไม่ได้บรรลุสัจธรรมอะไร

* มาจากคัมภีร์วิสุทธิธรรมปิฎก ความว่า 'สังขตธรรมทั้งปวง ดุจฝัน ภาพมายา ฟองอากาศแลเงา
ดั่งน้ำค้าง ทั้งตั้งสลายพัง ฟังมองสรรพสิ่งเป็นเช่นนี้แล'

เขาอ่านศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์เข้าใจอย่างง่ายดาย ทว่าไม่ได้รับประโยชน์ใดๆ

กระนั้นนี่ก็ไม่ใช่ปัญหา อย่างน้อยก็ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องวิเคราะห์ และเป็นห่วงในตอนนี้อย่างยิ่ง

สาเหตุที่เขาไม่ใช่แนวคิดของการเอาภาพ เอาความหมาย และเอาความเคลื่อนไหวซึ่งเป็นสามแนวคิดที่เห็นได้บ่อยที่สุดและดั้งเดิมที่สุดในการถอดแปลศิลาจารึก นอกจากสาเหตุที่ลึกซึ้งซึ่งบางอย่างแล้วยังเป็นเพราะเส้นลมปราณของเขามีปัญหา ปราณแท้ไม่สามารถไหลเวียนผ่านเส้นลมปราณที่ขาดท่อน ฉะนั้นไม่ว่าปราณแท้ของเขาจะมากมายแค่ไหนก็ไม่มีคามหมายใดๆ เขาจึงจำเป็นต้องหาวิธีการใหม่

มองดูแล้วเขาได้รับความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ กลายเป็นคนที่วันเดียวชมศิลาจารึกสุสานส่วนหน้าจนหมดคนที่สองต่อจากผู้ครองภพใจ แต่เขารู้สึกอยู่เสมอมองว่ามีอะไรบางอย่างผิดพลาด

เป็นความรู้สึกแบบเดียวกับตอนก่อนจะเริ่มถอดแปลศิลาจารึก ความรู้สึกเสียดายและจวนใจ แม้วิธีถอดแปลศิลาจารึกของเขาจะหลักแหลมมาก แต่ยังคงเป็นแนวคิดของการเอาความหมาย

เดิมเขาคิดว่าหลังจากถอดแปลศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์ติดต่อกันสิบเจ็ดแผ่นตัวเองจะไม่ไปสนใจเรื่องนี้อีก กระทั่งตอนนี้ที่เห็นศิลาจารึกหักขาด เขาถึงเข้าใจว่าไม่สมบูรณ์ก็คือไม่สมบูรณ์ เจ้าสามารถหลอกฟ้าหลวงดิน หลอกกษัตริย์ลวงนักปราชญ์ หลอกบิดาลวงมารดา หลอกอาจารย์ลวงสหาย แต่ไม่อาจหลอกตัวเอง

สุสานเขียนฐส่วนหน้าเดิมควรมีสิบแปดศิลาจารึก ปัจจุบันหายไปแผ่นหนึ่ง ฉะนั้นแม้จะถอดแปลศิลาจารึกสิบเจ็ดแผ่นได้ แต่ยังคงมีความไม่สมบูรณ์

ความรู้สึกไม่สมบูรณ์นี้ตกลงบนจิตใจ รู้สึกไม่ยินดีอย่างยิ่ง
วิธีที่เขาใช้ในการถอดแปลศิลาจารึกดูยิ่งใหญ่มากก็จริง แต่
สุดท้ายแล้วเป็นการประนีประนอมรูปแบบหนึ่ง

เพื่อให้สามารถไปสวนใจ เขาอยากถอดแปลศิลาจารึกเหล่านี้
ให้เร็วที่สุด จึงละทิ้งการพยายามค้นหาด้วยความยากลำบากของ
ยี่สิบกว่าวันก่อนหน้า

วันเดียวชมศิลาจารึกที่สุสานส่วนหน้าจนหมด แม้อุตุนิยม แต่
แท้จริงแล้วไม่ใส่ใจการล้มเหลวรูปแบบหนึ่ง

แนวทางการฝึกบำเพ็ญเพียรของเขาคือตามใจปรารถนา สุดท้าย
แล้วไม่สามารถทำให้ตนพอใจได้

ยืนอยู่หน้าศิลาจารึกหักขาดเป็นเวลานาน สุดท้ายไม่เข้าใจอะไร
ทั้งนั้น เงินฉางเชิงเดินกลับลงไปยังด้านล่างภูเขา

ท่ามกลางท้องฟ้าราตรี กระโจมศิลาจารึกแต่ละแห่งเงียบสงบมาก
ไม่มีใครสักคน

อาศัยแสงดวงดาวนำทาง ใช้เวลาไม่นานเขาก็เดินผ่านกระโจม
ศิลาจารึกไปแล้วสิบเจ็ดหลัง กลับมายังหน้าศิลาจารึกฟ้าส่องใส

นอกกระโจมของศิลาจารึกฟ้าส่องใสียังคงเต็มไปด้วยฝูงชน
มืดทะมึนไปทั่ว

พวกเขาเหล่านั้นปกติแล้วจะแยกย้ายกันอยู่ตามหน้ากระโจม
ศิลาจารึกแต่ละแห่ง แต่คืนนี้ล้วนมารวมกันอยู่ที่ตรงนี้

พวกเขากำลังรอเงินฉางเชิง

ทันทีที่เห็นเงาร่างของเขาปรากฏอยู่นอกกระโจมศิลาจารึก กลุ่มคน
ก็เริ่มฮือว้าย

ถึงซานซือลิววิ่งเข้าไปต้อนรับ จ้องตาของเขาพร้อมกับถามว่า

"สิบเจ็ดแผ่น?"

เงินฉางเชิงพักหน้า

ถึงซานสือลิวหัวเราะอย่างมีความสุข ตบไหล่เขาอย่างหนักหน่วง
พูดทวนคำเสียงดังว่า "สิบเจ็ดแผ่น!"

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ยุติลง รอบกระท่อมศิลาจารึกสงบเงียบ

ผู้คนมองเงินฉางเชิง สะท้อนใจไร้คำพูด

เยี่ยเสี่ยวเหลียนเบิกตาโตมองเงินฉางเชิง อารมณ์ความรู้สึกยามนี้
ช่างแปลกประหลาด บนโลกนี้มีคนที่สามารถเทียบเคียงกับศิษย์พีชิวซาน
อยู่จริงๆ หรือ ถอดแปลศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์สิบเจ็ดแผ่นต่อเนื่องกัน
แม้แต่ศิษย์พีชิวซาน...ก็น่าจะทำได้ยาก นางคิดถึงวันนั้นที่ดูหมิ่น
เงินฉางเชิงบนทางเดินหลักในตำหนักหลัก รู้สึกอายยิ่งนัก ก้มหัวลง
เงินฉางเชิงไม่ได้พูดอะไร เดินลงเขาไปกับถึงซานสือลิว

ดวงตาหลายคู่ตกลงบนตัวเขา ในสายตาเหล่านั้นเต็มไปด้วย
ความชื่นชม อิจฉา กระทั่งมีความเกรงกลัว

ไม่ว่าใครหากอยู่ภายใต้สายตาเช่นนี้ล้วนมีความเคลิบเคลิ้ม
อยู่บ้าง

ถ้าเขาจากไปในตอนนี้ สายตาและแสงดาวที่ตกลงบนร่างกาย
เขาเหล่านั้นก็คือความรุ่งโรจน์ซึ่งไม่มีสิ่งอื่นปะปน

แต่แล้วเค่อต่อมาเขากลับหยุดการก้าวเท้า

ถึงซานสือลิวสงสัยเล็กน้อย มองเขาคราหนึ่ง

เงินฉางเชิงยืนอยู่สักพัก จู่ๆ หันหลังเดินกลับไปยังกระท่อม
ศิลาจารึก

"เกิดอะไรขึ้น เจ้าลี้มของไว้ในนั้นหรือ" ถึงซานสือลิวมองเขา
พลงถามด้วยความสงสัย

เงินฉางเซิงไม่พูดไม่จา เดินไปยังข้างป่านอกกระท่อมศิลาจารึก
สะบัดชายเสื้อข้างหน้าขึ้นแล้วนั่งลงไป

เหมือนกับยี่สิบกว่าวันก่อน เขาเริ่มชมศิลาจารึกอีกครั้ง ยังคง
นั่งอยู่ที่เดิม พื้นหินสะอาดมาก ราบเรียบถึงขั้นเกลี้ยงเกลา

"นี่เจ้ากำลังทำอะไร" ถึงซานสี่ลิวเดินมาถึงข้างหน้าเขา ตามด้วยความ
ตกใจ

เจ้อชิวและพวกโก่วหานสี่ก็เดินมาเช่นกัน

เงินฉางเซิงเรียบขริมสักพักแล้วพูดว่า "ข้ารู้สึก่วาวิธีที่ใช้ถอดแปล
ศิลาจารึกไม่ถูกต้อง คิดว่าจะลองถอดแปลใหม่อีกครั้ง"

คำพูดนี้ถูกเอ่ยออกมา รอบๆ กระท่อมศิลาจารึกเกิดเสียงฮือฮา
ทันที

ผู้คนประหลาดใจอย่างมาก สะเทือนใจอย่างมาก ไม่เข้าใจ
อย่างมาก ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

เงินฉางเซิงจะทำอะไรกันแน่

ซูโม่วี่ถามว่า "ทำไม"

เงินฉางเซิงไม่ได้ตอบ

สีหนำกวนเฟยไปเฝ้าซาเล็กน้อยตอนที่ถามว่า "ตกลงเป็นเพราะ
เหตุผลอะไร"

เขายังคงไม่ตอบ

โก่วหานสี่ไม่ได้ถาม เขาคิดว่าตนพอจะเข้าใจ

จงฮ่วนอวีพูดแตกตันอยู่ไกลๆ ว่า "เสแสร้ง"

จงฮ่วนอวีไม่ได้พูดอะไร แต่ศิษย์สำนักไหว่ยวนคนหนึ่งพูดเยาะเย้ย
เล็กน้อยว่า "นั่นสิ ทำเป็นเสแสร้งอะไร รู้แล้วว่าเจ้าเก่งกาจยอดเยี่ยม
ไปต้องมานั่งตรงนี้ให้ทุกคนขยหน้าด้วย"

เงินฉางเซิงไม่สนคำวิพากษ์วิจารณ์เหล่านี้ พูดกับกลุ่มของ
ถึงซานสือลิวว่า "อาหารมื้อเย็นวันนี้ดูท่าแล้วพวกเจ้าต้องทำกินกันเอง"

เหมือนกับที่จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์พูดไว้ มีเพียงผู้ครองภพใจที่
วันเดียวชมศิลาจารึกสุสานส่วนหน้าจนหมดโดยอ่านเข้าใจศิลาจารึก
พวกนั้นจริงๆ ซึ่งนอกจากพรสวรรค์และความสามารถในการบรรลุ
สำคัญที่สุดคืออารมณ์และอุปนิสัย ผู้ครองภพใจผยองเย่อหยิ่ง
เพื่อถามหาเหตุผลที่แท้จริง ต่อให้ต้องฉีกฟ้าแล้วอย่างไร เงินฉางเซิง
มีอารมณ์และอุปนิสัยเช่นนี้ที่ไหนกัน

ทว่านางไม่รู้อะไร อารมณ์และอุปนิสัยของเงินฉางเซิงแม้จะดู
สงบเยียบ แต่เขานั้นใส่ใจเรื่องการทำตามใจปรารถนาอย่างยิ่ง แม้
แสดงออกอย่างธรรมดา แต่ความต้องการถามหาเหตุผลที่แท้จริงนั้น
รุนแรงพอๆ กัน รวากับไฟฟ้าเลยทีเดียว

เมื่อข่าวที่เขานั่งหน้าศิลาจารึกฟ้าส่องใสอีกครั้งถูกส่งไปยังจึงดู
คนทั้งหลายพากันชะงัก ตกตะลึงอึ้งค้าง

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่ได้พูดจาเป็นเวลานาน

มีคนอยากรู้ว่าเงินฉางเซิงจริงๆ แล้วกำลังทำเรื่องลึกลับอะไร
กันแน่ กลับถูกเหนียนกวงไล่ไป ไม่ให้พวกเขาทำลายสมาธิ

ถึงซานสือลิวถือตะกร้ามา เอาอาหารมื้อเย็นมาส่งให้

เงินฉางเซิงชมศิลาจารึกต่อ

เขามองแสงดวงดาวที่ตกลงบนผิวศิลาจารึก รวากับถูกกลบด้วย
หิมะชั้นหนึ่ง

เขาพลันนึกถึงข้อความหนึ่งในบันทึกของสวีนิหมย แล้วก็นึกถึง
ตอนเข้าสู่สานเทียนฮูใหม่ๆ คำพูดที่โก่วหานสือเคยพูดกับตน

'ศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์เคยเป็นเศษเสี้ยวของโลกใบเล็กใบหนึ่ง'
ในเมื่อศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์เหล่านี้เคยเป็นหนึ่งเดียวกัน ฉะนั้น
การถอดแปลศิลาจารึกที่ละแผ่นเป็นวิธีที่ผิดใช่หรือไม่
ควรที่จะเอาศิลาจารึกทั้งสิบเจ็ดแผ่นเชื่อมโยงเข้าด้วยกันแล้ว
ถอดแปลใช่หรือไม่
เขามองศิลาจารึกฟ้าส่องใสในกระท่อมอย่างสงบ แต่ในเวลาเดียวกัน
ก็กำลังมองศิลาจารึกเด็ดกิ่งกุ่ม...ศิลาจารึกซักแม่น้ำ...
ศิลาจารึกทั้งสิบเจ็ดแผ่นปรากฏขึ้นในดวงตาของเขาพร้อมกัน

ตอนที่ 228

พืงมองสรวสสิ่งเป็นเช่นนี้แล (ตอนปลาย)

หลายพันปีก่อนไม่เคยมีเรื่องเล่าขานเกี่ยวกับสิบเจ็ดศิลาจารึกที่สุสานส่วนหน้า ภายหลังกลับมี แน่นอนว่าต้องมีที่มาที่ไป สิ่งที่เงินฉางเชิงจะทำในตอนนี่คือหานัยที่ซ่อนอยู่ในเรื่องนี้ให้เจอ แม้คิดว่ามีโอกาสสูงมากที่มันจะหายไปพร้อมกับศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์ที่ถูกสะบันแผ่นนั้น แต่ในเมื่อเขาารู้แล้วว่ากระบวนการถอดแปลศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์ของตัวเองไม่สมบูรณ์แบบ หากไม่ลองพยายามตามหาส่วนที่หายไป ความไม่สมบูรณ์ในใจเขาจะไม่สามารถถูกเติมเต็มได้อีก ซึ่งเป็นเรื่องที่เขาไม่สามารถรับได้

ศิลาจารึกฟ้าส่องใส ศิลาจารึกร้อยเมฆา ศิลาจารึกเด็ดกิ่งกุ่ม ศิลาจารึกชักแม่น้ำ ศิลาจารึกภาษาวิหค ศิลาจารึกศาลาบูรพา...สิบเจ็ดศิลาจารึกที่สุสานส่วนหน้าปรากฏอยู่ในนัยน์ตาของเขาพร้อมกันทั้งหมด

ตำแหน่งกลางสายตาของเขาคือศิลาจารึกฟ้าส่องใส สิบหกศิลาจารึกที่เหลือหมุนเคลื่อนอยู่รอบๆ เขาพยายามลองจับรวมกัน แต่อักษรภาพศิลาจารึกเหล่านั้นลึกลับซับซ้อนอย่างยิ่ง เส้นสายเหล่านั้น

พัวพันยุ่งเหยิง ระหว่างเส้นแต่ละเส้นไม่มีความเชื่อมโยงใดๆ ระหว่างจุดแต่ละจุดไม่มีความคาบเกี่ยวให้แกะรอยไปต่อ ไม่ว่าเขาจะลองรวมพวกมันเข้าอย่างไรก็มองไม่เห็นสิ่งยืนยันข้อสันนิษฐานว่าศิลาจารึกเหล่านี้เคยเป็นหนึ่งเดียวกัน

จนเขาเริ่มรู้สึกว่าการให้อ่านศิลาจารึกหักขาดนั้นก็ยังคงไม่สามารถเอากาพอักษรทั้งหมดมารวมกันได้อยู่ดี

เป็นเวลาหลายร้อยปีมาแล้วที่ไม่มีใครสังเกตเห็นความลึกลับของสิบเจ็ดศิลาจารึกสุสานส่วนหน้า หรืออาจหมายความว่า การทดลองของเขาจะไร้ประโยชน์ เขานั่งเสียบๆ อยู่นอกกระท่อมศิลาจารึก ไม่รู้ว่าลับตาลงตั้งแต่เมื่อไร สิบเจ็ดศิลาจารึกยังคงขยับรวมตัวอย่างรวดเร็ว ในสมองเขาไม่หยุดหย่อน นี่ทำให้เขาสูญเสียจิตวิญญาณอย่างยิ่ง ใบหน้ายิ่งมามีขี้ขาวซีด

โลกภายนอกสุสานเทียนชู่ก็เสียบสบเซ่นกัน แสงไฟของบ้านเรือนนับหมื่นหลังในจิงตูได้ดับลงไปแล้วเกินครึ่ง มีเพียงจวนของเหล่าตระกูลชั้นสูงรวมถึงพระราชวังและตำหนักหลักที่ยังคงมีไฟสว่างอยู่ ชาวเงินฉางเชิงตกลงใจจะถอดแปลศิลาจารึกสุสานส่วนหน้าอีกครั้งทำให้หลายคนตกตะลึงอย่างไร้ใดเปรียบ บางคนเยาะเย้ย แต่ก็ทำให้บางคนนอนไม่หลับทั้งคืน

เวลาไหลไปอย่างช้าๆ แต่มั่นคง ดวงดาวที่สว่างไสวในท้องฟ้ากลางคืนค่อยๆ ซ่อนตัวเอง ความมืดก่อนรุ่งอรุณผ่านไป แสงตะวันมาเยือนแผ่นดินอีกครั้ง โดยไม่รู้ตัวเงินฉางเชิงนั่งอยู่หน้ากระท่อมศิลาจารึกไปแล้วหนึ่งคืนเต็มๆ คนจำนวนมากในสุสานเทียนชู่รวมถึงนอกสุสานเทียนชู่ก็รอไปหนึ่งคืนเต็มๆ เช่นกัน

แสงอรุณอ่อนๆ สาดส่อง ผู้ชมศิลาจารึกค่อยๆ เดินมายังบน

เส้นทางภูเขา มองเงินฉางเซิงที่นั่งอยู่หน้าต้นไม้ไม่พูดจา บังเกิดสีหน้าต่างๆ บ้างนับถือ บ้างเยาะเย้ย บ้างมีความรู้สึกปลงอย่างยากที่จะอธิบาย สถานการณ์เมื่อคืนประหลาดมาก เหนียนกงไล่ผู้ชมศิลาจารึกออกไปทั้งหมดได้ แต่จะทำเช่นนี้ตลอดไม่ได้ ฉะนั้นกลางป่าจึงค่อยๆ มีความคึกคักขึ้นมา

บางคนมองเงินฉางเซิงแล้วส่ายหัวไปมา จากนั้นเดินไปที่หน้าศิลาจารึกของตัวเอง บางคนกลับตั้งใจรออยู่รอบๆ กระโจมศิลาจารึกแผ่นแรก เพราะอยากรู้ว่าเงินฉางเซิงจะบรรลุอะไร พวกเขาคิดอย่างมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น เมื่อวานเงินฉางเซิงถอดแปดศิลาจารึกสุสานส่วนหน้าจนหมด ทั้งๆ ที่สามารถจากไปอย่างผ่าเผย แต่กลับจะอยู่ต่ออีกครั้ง มีโอกาสมากที่จะเป็นการยกก้อนหินทุบเท้าตัวเอง*

คนอื่นๆ ในกระโจมฟางก็มาถึงแล้ว ถึงซานซือลิวหัวข้าวต้มมาหม้อหนึ่ง คุณชายแห่งเวินสุ่ยที่คาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิดท่านนี้เห็นได้ชัดว่าไม่เคยทำงานบ้านมาก่อน ข้าวต้มหกเรียกราดตามทาง รองเท้าก็เปียกไม่น้อย มองดูแล้วน่าอนาถมาก เจอชีวเถื่อจวนกับข้าวและหมั่นโถว ซีเจียนเถื่อซามและตะเกียบ

เงินฉางเซิงลืมตา รับข้าวต้ม พูดขอบคุณซีเจียน จากนั้นเริ่มกินข้าว

ข้าวต้มสองชาม หมั่นโถวจิ้มเต้าหู้ยี้ เขาารู้สึกว่ากินอิ่มประมาณเจ็ดส่วนก็หยุดตะเกียบลง

ถึงซานซือลิวมองหน้าของเขาที่ซีดเล็กน้อย พูดอย่างเป็นห่วงว่า "ถ้าไม่กินเยอะหน่อยจะทนได้อย่างไร"

เงินฉางเซิงพูดว่า "กินอิมไปจะง่วงง่าย"

* ยกก้อนหินทุบเท้าตัวเอง เป็นสำนวน หมายถึงหาเรื่องใส่ตัว

ถังซานสือลิวขมวดคิ้ว "แม้ไม่เข้าใจว่าจริงๆ แล้วเจ้าอยากแก้
ลูกเล่นอะไรออกมา แต่ในเมื่อเจ้ายืนยันแน่วแน่ ข้าก็รู้ว่าไม่สามารถ
โน้มน้าวได้ แต่เจ้าคิดจะไม่หลับไม่นอนเลยหรือ"

โก่วหานสืออยู่ข้างๆ ไม่พูดจา เขารู้ว่าทำไมเงินฉางเซิงถึงรีบเร่ง
ขนาดนี้ เพราะวันเปิดสวนใจวโก๊กลั้เข้ามาทุกทีแล้ว

เจ้อช้วนนำผ้าเปียกส่งไปให้เงินฉางเซิง

ผ้านั้นชุบน้ำใสในकुตื่น เย็นเฉียบอย่างยิ่ง เงินฉางเซิงออกแรง
เช็ดหน้า รู้สึกว่าสติพินคั่นกลับมามาก พูดกับทุกคนว่า "พวกเจ้าไม่ต้อง
สนใจข้า"

พูดประโยคนี้เสร็จเขาก็หลับตาลงอีกครั้ง

แม้ตาจะปิดอยู่ แต่พวกโก่วหานสือล้วนรู้ว่าเขายังคงชมศิลาจารึก
ทำเช่นนั้นช่วยถนอมสายตา แต่เสียจิตวิญญาณมากจริงๆ

นกโฉบบินตามแสงอรุณ อาบแสงแดดเพื่อไล่ความชื้นบนขนปีก
หน้ากระท่อมศิลาจารึกกลับมาเสียบสบอีกครั้ง ผู้คนส่วนใหญ่จากไป
แล้ว

เงินฉางเซิงนั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่หน้ากระท่อมศิลาจารึก
ถอดแปลศิลาจารึกต่อ

กาลเวลาไหลผ่าน ถึงเวลาเที่ยงวันอย่างเงียบๆ จากนั้นก็มาถึง
เวลาพลบค่ำ แสงสี่ยามพลบค่ำเข้มข้นมาก

จึงดูในวันนี้สงบเสียบเหมือนกับสุสานเทียนชู่ หัวหน้าปกครองใหญ่
ที่อยู่ในด้านหลังก็ไม่มีกะจิตกะใจจะไปสนใจคำรายงานของผู้ได้
บังคับบัญชา เหล่าขุนนางในราชสำนักไม่มีอารมณ์ที่จะจัดการงานบ้าน
งานเมือง ความเร็วในการจัดการฎีกาของมโหรีก็ลดลงอย่างมาก

จักรพรรดินีคักคิลิทธิพาพะดำเดินเล่นอยู่ในวังตำหมิง ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ ได้ทำสังฆราชรดน้ำให้กับกระถางใบไม้เขียวถึงเจ็ดครั้งในวันหนึ่งวัน

คนที่ไม่รู้และไม่เข้าใจมองว่าการกระทำของเงินฉางเชิงเป็นสี่สันทำให้คนพากันจับตามองและพูดถึง

คนที่รู้เรื่องราวภายในเกี่ยวกับการถอดแปลศิลาจารึกของผู้ครองภพโจวในปีนั้นและเข้าใจสุสานเทียนซุกลับรอยบางเรื่องที่อาจเกิดขึ้นด้วยความตื่นเต้น หรือก็ไม่ก็สามารถเกิดขึ้นได้

อย่างน้อยจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ตัดสินใจ

ศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์สิบเจ็ดแผ่นรวมตัวกันใหม่ในสมองเงินฉางเชิงหลายครั้ง แม้จะพูดไม่ได้ว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัย แต่เขาพยายามอย่างมากแล้ว สูญเสียจิตวิญญาณไปอย่างมาก น่าเสียดายที่ยังคงไม่สามารถค้นหาสิ่งที่เขาอยากจะได้ สำหรับเขาแล้วโลกยังคงไม่สมบูรณ์

จู่ๆ มีแสงสายหนึ่งกะพริบผ่านสมองของเขา เขามองศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์สิบเจ็ดแผ่นนี้มารวมตัวกันอีก พูดให้ชัดเจนก็คือเขาไม่พยายามเอามาเรียงหน้ากระดาน แต่เอามาเรียงเป็นแถวตอนลึก

ด้านหน้าของเขาเป็นศิลาจารึกฟ้าส่องใส ศิลาจารึกร้อยเมฆาอยู่ข้างหลังศิลาจารึกฟ้าส่องใส ด้านหลังไปอีกคือศิลาจารึกเด็ดกิ่งกุ่มเรียงตามลำดับให้เป็นเส้นตรงเส้นหนึ่ง

จากนั้นเขาพูดกับตัวเอง...เอาแค่ภาพอักษร

ดังนั้นตัวแผ่นศิลาจารึกทั้งสิบเจ็ดแผ่นจึงหายไป เหลือเพียงแค่เส้นสายที่ซับซ้อนอย่างมากเหล่านั้นที่อยู่บนผิวหน้า

ภาพอักษรศิลาจารึกสิบเจ็ดชั้น มีตั้งแต่ไกลจันไกล ลอยอยู่

เบื้องหน้าของเขา

มองทะลุศิลาจารึกฟ้าส่องใส สามารถมองเห็นภาพอักษรของ
ศิลาจารึกสิบหกแผ่นที่อยู่ด้านหลัง

ภาพอักษรเหล่านี้ซ้อนทับกัน รวมกันเป็นภาพใหม่ที่เงินฉางเซิง
ไม่เคยเห็นมาก่อน กระทั่งไม่อาจจินตนาการได้

เขามองภาพภาพนี้ สะเทือนจิตวิญญาณเล็กน้อย

ศิลาจารึกทั้งสิบเจ็ดแผ่นที่สุสานส่วนหน้า ยิ่งแผ่นหลังๆ ยิ่งรู้สึกว่
เข้าใจง่าย ยังมีแบบแผน การทับซ้อนของเส้นสายก็หมายความว่า
เป็นการทับซ้อนของแบบแผนด้วย สิ่งที่เขาต้องการค้นหานั้นใช่ซ่อนอยู่
ในนี้หรือไม่

เส้นสายบนศิลาจารึกฟ้าส่องใสเดิมที่ซับซ้อนยากจะถอดแปล
เส้นสายข้างหลังเหล่านั้นแม้จะง่ายขึ้นบ้าง แต่ยังคงซับซ้อน รูปภาพที่
ทับรวมกันเช่นนี้จึงยิ่งซับซ้อนกว่าเดิมหลายเท่า ด้วยจิตวิญญาณของ
เผ่ามนุษย์ไม่มีทางถอดแปลได้ ถึงขนาดที่ว่าเพียงแค่ลองถอดแปล
ก็เกิดปัญหาแล้ว

เงินฉางเซิงมองไปปราดหนึ่ง จิตวิญญาณสั่นสะเทือน พลัน
เจ็บปวดถึงขีดสุด หัวแห่งจิตได้รับความกระทบกระเทือน บริเวณ
หน้าอกเจ็บปวดเป็นระยะๆ

เขาพนโลहितออกมาคำหนึ่ง เปรอะเปื้อนอาภรณ์

ตั้งแต่ต้นจนจบทั้งบริเวณเจียบสนิทราวกับไม่มีใครอยู่รอบกระท่อม
ศิลาจารึก ทันใดนั้นเสียงอุทานตกใจพลันดังขึ้นมา

เพียงแต่กลัวว่าจะไปรบกวนเงินฉางเซิง คนเหล่านั้นจึงควบคุมเสียง
ให้เบาที่สุด

เงินฉางเซิงหลับตาอยู่ ย่อมมองไม่เห็นสภาพกระท่อมศิลาจารึก

ส่วนจิตวิญญาณล้วนอยู่บนรูปภาพที่ซับซ้อนอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ไม่ได้สนใจเรื่องเหล่านี้

เพียงมองผ่านห้วงแห่งจิตไปปราดหนึ่ง เขาก็รู้ว่าภาพภาพนี้ไม่ใช่สิ่งที่กำลังมนุษย์จะถอดแปลได้

เขาพูดในใจอย่างไร้เสียงว่า...ง่ายหน่อย

วาทันไม่ได้กล่าวกับรูปภาพนั้น แต่เป็นการบอกกับตัวเอง

ในสมองของผู้บำเพ็ญเพียร เจ้ามองโลกอย่างไร โลกก็จะเป็นแบบที่เจ้าอยากเห็น

เขายังคับเก็บจิตวิญญาณ ฟังพาทศนคติ หากลองมองอย่างง่าย ๆ ภาพภาพนั้นก็จะเป็นง่ายหน่อย

ในภาพภาพนั้นเขามองเห็นภาพที่ง่าย ๆ เหมือนการขีดเขียนของเด็ก เห็นตัวอักษรจำนวนมาก เห็นเพลงกลอนจำนวนมาก เห็นภาพเขียนพุทธรูปจำนวนมากนับไม่ถ้วน เห็นสิ่งปลูกสร้างที่งดงามตระการตาในตำนานหกลึง เห็นต้นไม้ใหญ่ของสำนักศึกษาศาสนาหลวง เห็นภูเขาสูงเมฆลอย และก็เห็นคัมภีร์มหามรรคสามพันม้วนด้วยเช่นกัน

ทุกสิ่งที่มีอยู่ในโลกล้วนอยู่ในภาพภาพนี้

แต่ยังคงไม่พอ เพราะยังคงมากเกินไป ซับซ้อนเกินไป

เงินฉางเชิงพูดกับตัวเองเงียบๆ ว่า...ง่ายกว่านี้อีก

เขาลืมไปว่าตัวเองตอนเด็กอ่านหนังสืออย่างมุ่งมั่นยากลำบาก ถึงจะจำคัมภีร์เต๋าทั้งสามพันม้วนได้ ลืมเพลงกลอนที่เคยอ่าน ลืมที่ตัวเองเคยไปตำหนักหกลึง ลืมที่ตัวเองเคยปีนขึ้นต้นไม้ใหญ่ นั่น ลืมใบหน้าที่เคยเต็มไปด้วยความพอใจยามเย็นเคียงกับลั่วลั่วขณะชมพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าที่จิงตู ลืมตัวอักษรทั้งหมดที่ตัวเองเคยเรียน ลืมทั้งหมดของทั้งหมด

การลืมนี่แน่นอนว่าไม่ได้ลืมจริงๆ เป็นเพียงการสกดกัน
จิตวิญญาณแบบหนึ่ง

มีเพียงทำเช่นนี้เขาถึงจะถามคำถามหนึ่งกับตัวเองได้

ถ้าตัวเองเป็นเด็กที่ไม่รู้จักตัวหนังสือ มองเห็นเส้นสายเหล่านี้
บนภาพจะนึกถึงอะไร

เป็นร่องรอย

เป็นร่องรอยน้ำไหล

เป็นร่องรอยเมฆยับ

เป็นกลุ่มห่านหิมะที่บินผ่าน เหลือร่องรอยไว้บนท้องฟ้าสีคราม

ทุกการก้าวผ่านแน่นอนว่าต้องเหลือร่องรอย...ไม่ นั่นเป็นการ
ปลอบใจตัวเองอันชื่นชมและไม่เป็นความจริงของนักกรี

กลุ่มห่านหิมะบินผ่านท้องฟ้าสีครามย่อมไม่สามารถหลงเหลือ
ร่องรอยใดๆ เส้นสีขาวยุติเหละนั่นความจริงแล้วเป็นเพียงเงา
ไม่สมบูรณ์ในดวงตา

สิ่งที่เส้นสายเหล่านี้ชี้ทางและให้ความหมายแท้จริงแล้วคือ
อะไรกัน

สิ่งที่เส้นสีขาวยุติชี้ทางและหมายถึงนั่นก็คือฝูงห่านหิมะที่
บินผ่านท้องฟ้าไป

สิ่งที่เส้นสายเหล่านี้ชี้ทางและหมายถึงนั่นก็คือจุดเริ่มต้นของเส้น

ถ้าไม่มีจุดเริ่มต้นก็แปลว่าทุกเส้นสายเกี่ยวกระหวัดตัดกัน
ทุกเส้นสายร้อยเรียงเชื่อมพันกัน

ง่ายกว่านี้...

เงินทองเชิงจ้องภาพที่ซับซ้อนอย่างหาใดเปรียบภาพนั้น พุดกับ
ตัวเองอีกครั้ง

สิบเจ็ดศิลาจารึกทับซ้อนอยู่ตรงหน้าเขา

แรกสุดตัวศิลาจารึกหายไป

ตอนนี้สิ่งที่หายไปคือเส้นสาย

เส้นสายมากมายหายไปอย่างซ้ำๆ ตรงหน้าเขา หายไปอย่าง
ไม่หยุดหย่อน

ความว่างเปล่ายิ่งมายิ่งมาก ปรากฏอยู่ตรงหน้าเขาอย่างเชื่องช้า
ปรากฏอย่างไม่หยุดหย่อน

สิบเจ็ดศิลาจารึกหายไปแล้ว เส้นสายที่อยู่บนศิลาจารึกก็หายไป
เช่นกัน รูปภาพใหม่เกิดขึ้นแล้ว

นั่นเป็นจุดที่โดดเดี่ยวจางจางนับไม่ถ้วน

เงินฉางเชิงมั่นใจมากกว่าตัวเองไม่เคยเห็นภาพนี้มาก่อน

แต่ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเขาถึงรู้สึกคุ้นเคย

ตอนที่ 229

ครั้งแรกที่เห็นความจริง

สิบเจ็ดศิลาจารึก เส้นสายนับพันหมื่น จุดนับไม่ถ้วน ไร้ซึ่งแบบแผน มองดูแล้วเหมือนหยดหมึก รวากับฝนหยดลงบนกระดาดขาว ทั้งที่เป็นรูปร่างที่ไม่เคยมีใครเห็นมาก่อนแน่ๆ แต่เพราะเหตุใดถึงรู้สึกวาคันตา เงินฉางเซิงคิดอย่างเงิบขมิ้ม เขาเหมือนจะเคยเห็นภาพภาพนี้อยู่บ่อยครั้ง แต่กลับไม่เคยมองดูอย่างละเอียด แท้จริงแล้วมันเป็นภาพอะไรกันแน่

ภาพอักษรถูกทำให้ง่ายขึ้นจนเหลือแค่จุดจำนวนนับไม่ถ้วน บนกระดาดรูปร่างที่อยู่ในสมอมีเพียงจุดจำนวนมหาศาล ดูอย่างไรก็มีแค่จุด

จุด จุด จุด จุด...ดวงดาวเป็นจุดๆ?

เขารู้สึกว่าริมฝีปากของตนแห้งเล็กน้อย

นั่นเป็นเพราะตื่นเต้น

ภาพนี้ที่รวมตัวจากศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์ในสุสานส่วนหน้า...

เป็นไปได้หรือไม่ที่จะเป็นภาพท้องฟ้าดวงดาว?

เค่อต่อมาเขาเกิดความไม่มั่นใจในตัวเองและสงสัยในสิ่งที่วิเคราะห์ออกมาอย่างรุนแรง เพราะจำนวนจุดที่อยู่ตรงหน้าของเขามีมากเกินไป กระทั่งมากกว่าจำนวนดวงดาวในท้องฟ้ากลางคืนเสียอีก พูดไม่ได้ว่าระหว่างศิลาจารึกในสุสานส่วนหน้าของสุสานเทียบฐากับท้องฟ้าดวงดาวมีความสัมพันธ์อะไรบางอย่าง เพราะกลับกลายเป็นว่าท้องฟ้าดวงดาวนั้นเรียบง่ายกว่าศิลาจารึก

วิเคราะห์ตามตรรกะที่ง่ายที่สุด ไม่มีเหตุผลที่จะเอาสิ่งที่ซับซ้อนกว่าไปอธิบายเรื่องราวที่เรียบง่ายกว่า สาเหตุที่สำคัญกว่านั้นคือถ้าศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์ในสุสานส่วนหน้าเป็นการอธิบายถึงท้องฟ้าดวงดาวจริง ไปจึงไม่ทำให้ง่ายกว่านี้ นอกเสียจาก...ศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์เหล่านี้กำลังอธิบายถึงท้องฟ้าดวงดาวหลายแห่ง

แต่ในจักรวาลมีเพียงท้องฟ้าดวงดาวแห่งเดียวไม่ใช่หรือ

เงินฉางเซิงนั่งเงียบไปเป็นเวลานาน จากนั้นถึงความคิดถอยกลับเล็กน้อย เส้นสายบางเส้นปรากฏขึ้นอีกครั้งระหว่างจุดเหล่านั้น ถ้าเส้นสายเหล่านั้นถูกนำมาใช้อธิบายร่องรอยการเคลื่อนไหวของจุดภาพที่มองดูเหมือนมีจุดจำนวนมากนี้ความจริงแล้วพวกมันอยู่ในตำแหน่งเวลาที่แตกต่างกัน หากเป็นเช่นนั้นก็สามารถถอดแปลได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

ใช่ น่าจะเป็นเช่นนั้น

แต่เขากลับเผชิญหน้ากับอีกหนึ่งปัญหาแทน ปัญหานั้นมันช่างยากที่จะแก้ ถึงขนาดทำให้สถานการณ์คับขันอันตรายอีกครั้ง

เพราะ...ดวงดาวนั้นมันไม่เคยขยับ!

ความมืดสว่างของดวงดาวอาจมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย แต่

ตำแหน่งของมันในท้องฟ้าดวงดาวไม่มีวันเปลี่ยนชั่วนิรันดร์ นี่เป็นความจริงที่ถูกยืนยันมาเป็นเวลาหลายปี แทนดูดาวจำนวนมากในผืนพิภพวาดภาพท้องฟ้าดวงดาวออกมา โดยรวมแล้วแทบจะไม่ต่างกัน

ไม่เคยมีใครกล้าสงสัย เพราะนี่เป็นความจริงที่คนจำนวนมากนับแต่โบราณกาลมองเห็นด้วยตา ก็เหมือนกับที่พระอาทิตย์จะตกทางทิศตะวันตกเสมอ เหมือนกับพระจันทร์ที่อยู่ในที่อันไกลโพ้นอยู่เสมอ ซึ่งมีแต่เฝ้าปีศาจที่จะเห็น เหมือนกับน้ำที่ไหลลงสู่ที่ต่ำเสมอ นี่เป็นตรรกะอันแท้จริง ไม่สามารถถูกโค่นล้มได้อย่างแน่นอน

ตอนที่เห็นบันทึกของหวังจื่อเชอในหอหลังเยียน เจินฉางเซิงไม่เข้าใจและสงสัยอย่างมากเกี่ยวกับการทำลิขิตพลิกโชคชะตาโดยการเปลี่ยนตำแหน่งดวงดาว เป็นเพราะสาเหตุนี้ แม้จะฝันเห็นว่าดาวจักรพรรดิจื่อเว่ยทำให้ดวงดาวสองสามดวงที่อยู่ข้างๆ มันเกิดการเปลี่ยนแปลงตำแหน่ง เขาก็ยังคงไม่เชื่อ เพราะนั่นเป็นความฝัน ไม่ใช่ความจริงที่เห็นกับตา

เพียงแต่...ในบันทึกของสวีนิเหมยเคยพูดถึงหลายครั้ง ชมศิลาจารึกเห็นความจริง แต่เขาชมศิลาจารึกอยู่ในสุสานเทียนชูลหลายสิบปี ตั้งแต่ต้นจนจบก็ไม่เคยเห็น สุดท้ายห่มเทศวิตเพื่อป็นยอดเขาเห็นความจริง ที่แท้เขาอยากเห็นความจริงอะไร อะไรถึงจะเป็นความจริง สิ่งที่เห็นด้วยตาของตนเองก็คือความจริงอย่างนั้นหรือ

เจินฉางเซิงไม่ชมศิลาจารึกในสมอของตัวเองอีก

เขาลืมตาขึ้น มองไปยังศิลาจารึกของจริงที่ตั้งอยู่เบื้องหน้า

พ้ามืดสนิทแล้ว แต่กระท่อมศิลาจารึกยังมีคนจำนวนมากต่างกับที่เจินฉางเซิงคิดไว้ ถึงซานสือลิว เจ๋อซีว พวกโก่วหานสือไม่ได้จากไปไหน พวกเขาสังเกตกระบวนการถอดแปลศิลาจารึกของ

เงินฉางเชิงอยู่ที่นั่นตลอด ตั้งแต่รุ่งอรุณจนกระทั่งตอนนี้มีมืดดาวปรากฏ
เมื่อตอนพลบค่ำพวกเขาเห็นเงินฉางเชิงพันโลหิตออกมาคำหนึ่ง
จึงเป็นห่วงมาก

จากนั้นพวกเขาก็เห็นเงินฉางเชิงกำมือทั้งสองข้างแน่น ชมวดคิ้ว
ราวกับขบคิดอะไรบางอย่าง สีหน้าแสดงออกถึงความตื่นเต้นเล็กน้อย
ตอนนี้ในที่สุดพวกเขาก็เห็นเงินฉางเชิงล้มตาขึ้นมา
ถึงขั้นสือลือระบายนหายใจ เตรียมตัวจะเข้าไปหา แต่เพียงครู่
ก็หยุดเท้า

เพราะเขาสังเกตเห็นว่าเงินฉางเชิงไม่ได้มองมาที่ตนเอง
เงินฉางเชิงยังคงดูศิลาจารึกอยู่ ยังคงถอดแปลศิลาจารึก สีหน้า
ตั้งใจแน่วแน่งจนทำให้คนใจสั่น ทำให้คนไม่อยากจะไปรบกวน
ศิลาจารึกแผ่นนี้เงินฉางเชิงดูไปแล้วยี่สิบกว่าวัน
แสงอรุณและแสงสายัณห์ ฝนเล็กน้อยและฟ้าโปร่งใส ในสภาพ
แวดล้อมที่ต่างกัน การเปลี่ยนแปลงของภาพอักษรศิลาจารึกแผ่นนี้
ล้วนอยู่ในใจเขาทั้งหมด

เขาเคยดูศิลาจารึกแผ่นนี้ได้แสงดวงดาว ไม่ได้สังเกตเห็นความ
ผิดปกติใดๆ

คืนนี้แสงดวงดาวยังคงสว่างไสว แทบจะไม่ต่างกับวันก่อนๆ
แต่นัยน์ตาของเขาจู่ๆ กลับสว่างขึ้นมา
สิ่งที่จุดแสงสว่างให้นัยน์ตาเขามาจากเส้นสายที่ละเอียดเล็ก
ตรงมุมซ้ายล่างของศิลาจารึก ไม่โดดเด่นอย่างยิ่ง

เส้นสายนี้ไม่ได้มีความผิดปกติอะไร เพียงแต่ตำแหน่งและมุม
พอดีเหมาะสม นำเอาแสงดวงดาวในท้องฟ้ากลางคืนที่ตกลงมาสะท้อน
เข้าไปในตาของเขา

ดังนั้นดวงตาของเขาจึงสว่าง

การเฝ้าสังเกตและคิดวิเคราะห์ที่ลึกกว่าวันทำให้เขาเกือบเข้าใจถึงความจริงแล้ว ลำแสงนั้นในคืนนี้ทำให้ในที่มืดเขาก็เข้าใจทุกอย่าง

ถ้าเส้นสายบนศิลาจารึกที่บ้างสว่างบ้างมืดตามแสงธรรมชาติสามารถเปลี่ยนเป็นตัวอักษรหรือรูปภาพจำนวนมาก แล้วการเปลี่ยนแปลงมืดสว่างของดวงดาวมาจากไหน นั่นเป็นเพราะดวงดาวกำลังขยับ เพียงแต่ถ้าดวงดาวขยับเปลี่ยนตำแหน่งได้ไยถึงไม่เคยมีใครสังเกตเห็นมาก่อน

ศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์ทั้งสิบเจ็ดแผ่นปรากฏอยู่ในตาของเขาอีกครั้ง

ภาพอักษรศิลาจารึกเหล่านั้นทับซ้อนรวมกัน เส้นสายบนศิลาจารึกแผ่นสุดท้ายและเส้นสายบนศิลาจารึกแผ่นแรกมีหลายเส้นที่เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน

อย่างน้อยในสายตาของเขาเห็นเป็นเช่นนั้น

ความจริงแล้วระหว่างเส้นสายเหล่านั้นยังมีระยะห่างที่ยาวระดับหนึ่ง

แต่ภาพที่เขาเห็นในตานี้ไม่ได้เป็นเช่นนั้น นั่นเพราะสายตาของเขาอยู่ในมุมต้งฉากกับศิลาจารึกเหล่านั้น

ศิลาจารึกก็คือท้องฟ้าดวงดาว

ผู้คนยืนอยู่บนพื้นดินเงยหน้ามองท้องฟ้าดวงดาว เนื่องจากดวงดาวและพื้นดินห่างกันเกินไป สามารถคิดได้ว่าสายตาดอนสังเกตดวงดาวนั้นเป็นแนวต้งฉากกับท้องฟ้าเสมอ ฉะนั้นไม่ว่าดวงดาวจะขยับมาข้างหน้าหรือเคลื่อนที่ไปข้างหลัง คนที่ยืนอยู่บนพื้นดินแน่นอนว่าไม่สามารถสังเกตเห็นได้ รับรู้เพียงการสว่างขึ้นหรือมืดลงของดวงดาวเท่านั้น

ใช่ เหตุผลก็คือเช่นนี้

เงินนางเซิงเก็บสายตากลับมาจากศิลาจารึก จากนั้นถึงสังเกต
เห็นว่ารอบๆ กระโจมศิลาจารึกมีคนจำนวนมาก

ถึงซานสือลิวมองเขา พูดด้วยความเป็นห่วงว่า "ไม่เป็นอะไร
ใช่ไหม"

เงินนางเซิงมองเขาแล้วพูดกลับไปว่า "ทุกตำแหน่งล้วนมีสิ่ง
สัมพันธ์กัน"

นี่คือข้อความแรกที่เขาเห็นตอนที่เปิดบันทึกของหวังจื่อเชอใน
หอหลังเยียน จนถึงตอนนี้เขาถึงเข้าใจว่านั่นหมายความว่าอะไร

ถึงซานสือลิวไม่เข้าใจว่าทำไมอีกฝ่ายถึงเพื่อเจ้าเพื่อนพิลึก
พูดประโยคนี้ขึ้นมา ตอบกลับไปด้วยจิตใต้สำนึกว่า "แล้วอย่างไร"

เงินนางเซิงคิดแล้วคิดอีก ชี้อ้อมฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวเหนือ
สุสานเทียนซู พูดว่า "เจ้ารู้ไหม ดวงดาวมันขยับได้"

รอบๆ กระโจมศิลาจารึกเงียบสงบ ไม่ส่งเสียง ทุกคนคิดว่า
เงินนางเซิงชมศิลาจารึกนานเกินไป สูญเสียจิตวิญญาณมากมายเกินไป
จึงสติพร่าเลือน แต่เห็นสีหน้าตอนเขาพูดนั้นตั้งใจอย่างยิ่ง ผู้คนพากัน
ไม่ค่อยสบายใจ รู้สึกว่ามีเรื่องอะไรบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้น

จีจิ้นตะคอกอย่างรุนแรงว่า "เจ้าพูดบ้าอะไร!"

"แต่พวกมันกำลังขยับอยู่จริงๆ"

เงินนางเซิงพูดอย่างสงบ น้ำเสียงและสีหน้านั้นใจอย่างหาใดเปรียบ
เพราะนี่ก็คือความจริง
นี่ถึงจะเป็นความจริง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/2QzTT9E>